

Miklya Zsolt

Lengés után

Valamit mondanom kellene még a táncról.
Hogy akkor, egyetlen egyszer, eggyé váltunk,
főbérőnk füle hallatára, a táncban, ahogy előtte
és utána soha, a mozdulatok liturgiájában,
egyfajta beavatásban egymás felé. Hogy aztán
soha többé, egyetlen mozdulatunk se legyen
ártatlan a másik meg nem értésében. Rodolfót
lestük, gyerekként, volt egy bűvészdobozunk is,
tele kellékekkel, mindenki a kezemet nézze,
a számat lesse, hogy mit csalog, csak én tudom,
hogy mit jelent, úgysem kötöm az orrotokra.
Jelentéseken innen és túl, hintavilágban éltünk,
mindketten a saját ingásunkba feledkezve,
sose találkozva, csak egyszer, ott, a táncban.

Valamit mondanom kellene még a táncról.
A mozdulatnyelvről, amiről mit sem tudtam,
az ugrás, ágakról lefelé, a vetődések, a gurulás
koreográfiája számomra olyan természetes volt,
mint számodra a hintázás fejjel lefelé, ágon át-
vetett lábbal, fejedre boruló szoknyával, ég felé
villogó bugyival. Én minden hintázástól, lengő
és körhintától elszédültem, te minden hintán
otthon érezted magad. Vetődéseim a porba, fű
közé vittek, ágakon míméltem csak a repülést.
Hogy is lehetne találkozása pornak és fénynek
másképp, mint portörléskor az ablakon beeső
pázmáfényben, a rögtönzött családi színpad
publikuma előtt. Hogy is lehetne másképp.

Valamit mondanom kellene még a táncról,
mielőtt újraformázom az emlék-mappát.
Miért nem vettem észre, hogy csalsz, kezed
és szád másról beszél, képzeleted már hintál,
arcodra boruló szoknyád meg csuklya, kivégzés
előtt. Az ág messze kileng, hajlása túl minden
határon, csak az elengedés aktusa hiányzik,
bár ki tudja, van-e fogóember odaát. Anya is,
apa is, onnan figyelnek, a rögtönzött családi
színpad áthelyeződött, a temetőlátogatás ízelítő
volt csupán. Hetek óta pásztáztad a netet, csomó-,
zsinór- és családbiztos pozíciót kerestél, már csak
rám volt szükség a mutatványhoz, hogy eggyé
lehessünk, lengés után, a csalás általi csendben.

Vágott virág is

Egy másik hallgatáskultúra normái szerint.
Ahol a munka felment a mindennapi ölelés
terhe alól. Mindennapi távolságunkat add meg
nekünk ma, fohászkodott reggelenként anyánk.
Csak addig hagyj békén, míg beoltom magam,
vár az inzulin. Utána jöhet, az özönvíz is akár.
Özön gyerek, özön hiba, özön javítani való.
Nyelvhasználat görcsei, káromkodások könyve
gyerekkiadásban, mit akarsz még? Itt minden
kimondott szó mögött három elhallgatott lapul.
Ezért fecsegünk annyit, ha ránk jön az ötperc.
Ezért hallgatunk aztán napokon át. Heteken,
éveken, életem át. Hogy a virágba borított sír
alatt végre megnyugodjunk. A hallgatás örök.

Visszatérő álom

Lazán a falnak dőlt fiad, az ablak mellett,
egy könnyűszerkezetes, napfényes házban,
olvasott talán, vagy zenét hallgatott.
A szobában voltál te is, épp őt figyelted,
mikor kimozdult ablak, falkeret, s már bukott
is volna ki, az emeletről. Utánanyúltál,
megfogtad kezét, mint régen, bölcsibe menet.
Te ki vagy? – kérdezte fűtől-fától. Ki hallgatott,
ki elfordult, ki válaszolt, ki játszott, ki nevetett.
Emelet magasról fogtad a kezét, míg földet ért,
bohócos mozdulattal. Látod a kajla mozgást,
érezd a lenyúló kart, majd a lendület hevét.
Utána, nem figyeltél, csak az járt fejedben,
a keretet, tokostul, hogyan is lehetne visszaállítani,
hogy ne mozduljon ki többet, ha nekidől valaki.
Újra- és újrajátszottad, egyszer körbeékelted,
másszor a szerelőnek magyaráztad, hogy esett,
mintha érdekelné őt, a telefon végéről, a történeted.
Minden újrajátszott film tartalmazott egy keretet,
amit a helyére vissza kell állítani. Minden változatban
magyarázatot kellett adnod, hogyan is történt az egész.
Egyetlen változatban sem jelent meg többé a fiad,
bohócosan, kajlán vagy csak úgy. Nagykorú lett.